

наслѣдника му. Но и той срѣщна въ парламента сжщото това противяние, което бѣ отхвърлило всичкитѣ сериозни реформи до него. Тоя пѣть само парламента си стори трудъ да утвърди безпрѣпятственно нѣколко мѣропріятия благоприятни за свободата и за сиромаситѣ, като напр., урежданieto на окръжни съвѣти и правилникъ за житната търговия; той отказа да утвърди гербовия сборъ, налогъ осжжданъ отъ общественото мнѣние. Съ тоя маневръ парламента спечели популярностъ; прѣспирнитѣ му съ палата станаха единъ видъ народенъ въпросъ, особено когато той обяви „че само на народа, прѣдставляванъ отъ *генералнитѣ щати*, принадлежи правото да назначава на краля необходимитѣ срѣдства.“ По тоя начинъ това горделиво политическо тѣло въ минута на противодѣйствиe, припозна своята неправоcпособностъ.

Въ сжщность, никой не възразяваше, че данѣцитѣ трѣбва да се гласуватъ отъ генералнитѣ щати, прѣдстаигелитѣ на тия що плащаха; но въ отсжствието имъ гласуваше временно парламента, но това навремение се продължаваше безкрайно: генералнитѣ щати не бѣха събирани отъ съвършеннолѣтието на Людовика XIII (1614).

Смѣтната палата и данѣчната палата послѣдваха примѣрътъ на парламента, заявиха че е нужно да се свикатъ генералнитѣ щати и отказаха да протоколиратъ прѣдложенитѣ укази.

За да накажатъ парламента за неговата дързостъ, пропѣдиха го отъ Парижъ; но тосъ часъ провинциалнитѣ парламенти издадоха енергически протести, къмъ които се присѣединиха по долнитѣ сждебни учреждения и даже корпорации чужди на управлението, като Унивирситета напр. Уплашения палатъ почна прѣговори: той върна испѣденитѣ депутати и чрѣзъ взаимни отсѣпки доби отъ тѣхъ регистрируванието на измѣненитѣ донейдѣ финансови мѣропріятия, които бѣха отблѣснати отъ по напрѣдъ.